

2026

2. szám

K
E
H
E
L

Szentendrei Református Egyházközség

Imádság

Az imádság a hit lélegzetvétele?

Az imádság beszélgetés Istennel. Az imádság a hit lélegzetvétele. Ezeket a szép mondatainkat gyakran hallhatjuk, talán már-már elcsépeltek is tűnhetnek, mégis ebben rejlik keresztyén életünk legmélyebb biológiai és lelki igazsága. Ahogy a testünk nem létezhet levegő nélkül, úgy a Krisztusban kapott új emberünk is fulladozni kezd, ha elvesz az élő kapcsolat a Teremtővel. A lélegzetvétel ugyanis nem választás és kedv kérdése, hanem a létezés elemi feltétele. Ugyanígy hívő életünkben is az imádság létszükséglet.

Az imádságról alkotott képünk sokszor megáll abban, hogy elmondjuk Istennek mindazt, ami a szívünkön van – vagy inkább, ami a nyelvünk hegyén, hiszen a szívünk mélységeinek feltárása nem is olyan egyszerű, sokszor még előttünk is ismeretlen területeket rejt. Az imádságos életben már önmagában az is Isten ajándéka, ha a szívünket valóban meg tudjuk nyitni Előtte, túllépve a puszta „ventiláción”. Tehát mi gyakran összetévesztjük az imát a pszichológiai értelemben vett kibeszéléssel. Bár Isten előtt minden feszültségünket, örömmünket, vágyunkat letehetjük, ha az imánk csak ennyiből áll, az olyan, mintha fizikailag csak kifújnánk a levegőt. Aki csak ventilál, az előbb-utóbb kifulladás, elfogy a levegője, és végül csak az oxigénhiányos kimerültség marad.

Az igazi imádság kétfázisú: az őszinte kilégzést a várakozó belégzésnek kell követnie, amikor nem mi beszélünk, hanem hagyjuk, hogy Isten Lelke járjon át bennünket.

Ez a várakozás az imádság legnehezebb iskolája, de egyben a hit legszebb próbája is. Pünkösöd előtt az apostolok imádságos együttletben vártak, és ez a várakozás nem tétlenség volt, hanem a befogadás legaktívabb formája. Meg kell tanulnunk várni Istenre, ahogy egy valódi beszélgetésben is figyelünk a társunkra, hiszen Isten nem csupán meghallgatni akar, hanem valóban kapcsolatba lépni velünk.

Nem pusztán életünk eseményeit szemléljük, miként változnak imakéréseink vagy bűnbánatunk hatására, hanem maga az imádság az, ami történik: a Szentlélek Istennel való egység és a találkozás pillanata.

Anthony Van Dyck (1599-1641): *A Szentlélek eljövetele (Pünkösöd)*, kb. 1618-1620

Ezért az imádság bizalmas megszólítás a mi részünkről, de ugyanakkor átformáló megszólítás az Ő részéről. Isten nem csupán meghallgatni akar minket, mint egy passzív hallgatóság, hanem valóban kapcsolatban lenni velünk, átjárni, átfújni és a részünkké válni. A Szentlélek nagy ígérete pünkösöd óta az, hogy felhasználhatóvá és érthetővé teszi számunkra Isten „leheletét”. Ő segít, hogy a beszélgetésben ne csak mi beszéljünk Hozzá, hanem várjuk, hogy Ő is beszéljen velünk, és megértjük azt, amit mondani akar. Olyan pillanatokban is, mikor elképzelhetetlennek tűnik ez a fajta kapcsolatba lépés.

Jónás története megdöbbentő képen át mutatja be az imádságnak ezt a mély valóságát. Jónás a vízbe fulladás útjára lép, oda, ahol emberileg elfogy minden levegő. Mikor esélytelen lenne a lélegzetvétel, az Istennel való életkapcsolatba kerülés. Mégis csodás módon a víz alatt vesz igazán levegőt. Ilyen az imádság is: megtanulni a víz alatt lélegezni. Isten szavával kapcsolatba lépni, meghaladni azt egészen csodálatos módon ott, ahol a világ szerint már csak a néma fulladás várna ránk. Ahogy a cet jön, és elnyeli Jónást, az picit olyan, mint amikor az imában váratlanul megjelenik Isten. Nem igazán képzelel el előre az ember azt a forгатókönyvet, ahogyan Ő belenyúl az életünkbe; Isten jelenléte sokszor ilyen „elnyelő”, mindent átíró esemény, amely nem a mi terveink szerint ment meg, hanem a saját isteni logikája szerint tart életben a mélységben is.

Ez a lélegzetdinamika vonul végig a megváltás történetén, mint egy kozmikus légcseré. Amikor Isten a teremtéskor az emberbe lehelte az élet lelkét, Ádám létezni kezdett, ám a bűn ezt a tiszta légkört megmérgezte, és az ember spirituálisan asztmatikussá, önmagába zárttá vált. A szabadulást a keresztség hozta el: Jézus Krisztus utolsó kilégzése, amikor „kilehelte lelkét”, lett a mi első valódi lelki belégzésünk. Krisztus föltámadása után tanítványainak adja ezt e lélegzetet, sőt ennek e Lélek-zetnek a vételére hív: *„Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. Ezt mondva rájuk lehelte, és így folytatta: Vegyetek Szentlelket!”* (Jn 20,21b-22)

Pünkösöd az egyház születése, és mint minden születésnél, itt is az első levegővétel a döntő. Az első belégzés után a hívők közössége – mint egy újszülött – Isten dicsőségére sírt föl. Ez a „felsírás”, a nyelveken szólás és az evangélium hirdetése nem fájdalomkiáltás volt, hanem az élet első, elemi jele: a bizonyágtétel, hogy Isten új világot teremtett.

Az imádság tehát nem más, mint ennek az új teremtésnek a folyamatos megerősítése bennünk. Amikor megszólítjuk Istent, a Szentlélek által pünkösöd eseményét tesszük jelenné. Az imádságban Isten átformálja a szavainkat és gondolatainkat, hogy azok ne csak elhasznált levegőként távozzanak, hanem a Lélekkel átítatott, éltető erővé váljanak.

Szilágyi Sámuel
exmisszus-gyakornok

KEHELY

SZENTENDREI
REFORMÁTUS
EGYHÁZKÖZSÉG

A Szentendrei Református Egyházközség kiadványa

Honlapcím: www.szre.hu

Felelős kiadó: dr. Harmathy András lelkipásztor

Főszerkesztő: Wieland Brigitta

Szerkesztő: Kiss Klaudia, Csaba Gitta Lektor: Sikolya Zsolt

Borítóterv: Harmathy Nóra Tördelő: Kereszti Csilla

Gyülekezeti használatra, ingyenes terjesztésben.

Egymásért imádkozva

Egyházunkban 2026 az imádság éve, mely gyülekezetünk minden évére igaz, hiszen rendszeres imaestjeinken egy szent közösséggé formálódunk. Legyünk, testvérek, továbbra is részesei ennek a különleges ajándéknak, éljük át imádságban is az egybekapcsolás örömét, várunk a személyes találkozásokra!

Az év szinte minden hetében az ima@szre.hu címről „Kedves Testvérek!” megszólítással hívjuk közös imádságra gyülekezetünk imaköri tagjait, akik az Úrba vetett teljes bizalommal fohászoknak testi és lelki támaszt kérő testvéreinkért, közösségünkért, mert tudjuk, hogy „...segít a Lélek is a mi erőtlenségünkön. Mert amiért imádkoznunk kell, nem tudjuk úgy kérni, ahogyan kell, de maga a Lélek eszedezik értünk kimondhatatlan fohászokdásokkal.

Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek szándéka, mert Isten szerint jár közben a szentekért.” (Róm 8,26-27). És mit is jelent egymásért imádkozni, egymás terhét hordozni, a szentekért közbenjárni? Megtapasztaljuk testvéreink visszajelzéseiből: „Köszönöm az imádságot, nagyon sokat jelentett...”, „Lám az Úr most is teljesítette a kívánságainkat! Mily csodálatos ez!”

Cseri Kálmán imádsággal kapcsolatos gondolatait javasoljuk az „Áhitatok az év minden napjára” sorozata évkezdő

részeiből, aki az imádságos ember kapcsán azt írta, hogy „olyan a Krisztusban reménykedő ember élete, mint egy mélyen gyökerező fa, ami bírja a viharokat, sőt közben megtermi még a szeretet gyümölcseit is”.

Somogyi Melinda

A Ráday Felsőoktatási Diákotthonban két Open Doors alkalmon is részt vettem. Legutóbb három ország került elénk: Nigéria, Irán és Libanon. Ezekben az országokban háborúk és szélsőséges iszlamista csoportok nehezítik a keresztyének életét.

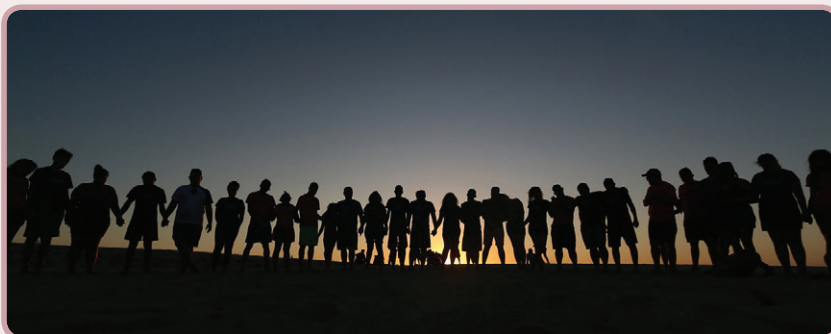
Az Open Doors egy szervezet, amely nehéz sorsú keresztyénekkal foglalkozik. Egy szakmai stáb folyamatos megfigyelés alatt tartja a világ azon országait, térségeit, ahol nehéz vagy életveszélyes felvállalni a keresztyén hitet. Van egy ötven országból álló imalistájuk, ahol sorrendben megtalálhatjuk a legveszélyesebb országokat. (Természetesen, ezen az ötven országon kívül más országokkal is foglalkoznak.)

Ezekben a térségekben az Open Doors az imádság mellett fizikai segítséget is igyekszik nyújtani: titkos munkatársak, étel-, pénz- vagy ruhaszállítmányok és leginkább lelkigondozás, menekítés. Ezek mellett folyamatosan diplomáciai munkában is részt vesznek. Próbálják

felhívni a világ vezetőinek, hatalmainak figyelmét, hogy ismerjék el a vallási alapú keresztyén üldöztetést, és lépjenek fel az üldözöttek védelmében.

Az Open Doors szervezetét, ezáltal pedig üldözött testvéreinket, többféleképpen lehet támogatni. A legfontosabb, amit tehetünk, az az imádság. Üldözöttek beszámolóí, történeteí arról tesznek bizonyosságot, hogy mennyi erőt ad nekik a tudat, hogy figyelnek rájuk, és nap mint nap tapasztalják a beteljesedett imádságokat, ahogy az Úr vezeti életüket. Imádkozzunk hát keresztyén testvéreinkért!

Harmathy Károly

Gimnáziumi támogató kör

„Szüntelenül imádkozzatok.” (1Thessz 5,17)

Az imádság a keresztyén élet egyik alapvető gyakorlata, amelyben Isten elé állunk. Ha komolyan vesszük, nem tehetjük ezt másként, mint alázattal, hiszen felismerjük korlátainkat és rászorultságunkat. Az imádság nem csupán kérés, hanem figyelés is: a Szentlélek által irányt kaphatunk arra nézve, merre vezet bennünket Isten. Elé vihetjük mindazt, ami foglalkoztat: a hétköznapi nehézségektől kezdve egészen azokig a terhekig, amelyekkel egyedül nem tudunk megbirkózni. Éppen ezért alakult meg gyülekezetünkben a gimnáziumi támogató kör, amelyben imádságunk középpontjában gimnáziumunk áll.

Imádság szempontjából különös lehetőséget ad számunkra, ha az közösségben történik meg. Az imakör ugyanis lehetőséget teremt arra, hogy az imádságból fakadó isteni jelenlétet, áldást és útmutatást közösségben éljük meg.

A támogatókörüi alkalom során rövid igei bevezetést követően különböző nézőpontokból oszthatjuk meg egymással, hogyan látjuk iskolánk helyzetét, kihívásait és örömeit. Isten jelenlétében beszélgetünk ezekről, majd együtt fordulunk hozzá imádságban. Imádkozunk a vezetőkéért, a pedagógusokéért, az iskola minden alkalmazottjáért, a gyermekekéért és a szülőkéért.

Ez a kis közösség arra is alkalmas, hogy egymást hordozzuk: megismerjük egymás terheit, és tudatosan visszük azokat Isten elé. Az imaközösség így nemcsak az iskola, hanem a résztvevők életében is megerősítő erővé válik.

Az egyik legnagyobb kihívás a mindenki szá-

Fotó: Tóth András

mára megfelelő időpont megtalálása. Mégis azt tapasztaljuk, hogy Isten Lelke ebben is vezet bennünket, és a nehézségek ellenére újra és újra sikerül találkoznunk, majd rácsodálkoznunk milyen különleges csodákat tud egy-egy ilyen alkalom magában rejtteni.

Turáni Laura

Óvodatámogató kör

Kitárt és kinyújtott kezek

2023. év elején alakult meg az óvodatámogató kör az ovi és a gyülekezet vezetőségének együttes igénye/vágya alapján. Nem volt pontosan körülhatárolt a „feladat”, de így is buzgón mondtunk igent a felkérésre olyanok, akik közvetlenül érintettként vagy régebből kötődnek az ovihoz. Az volt a cél, hogy élő kapcsolat legyen a gyülekezettel, támogassuk imával és, ha szükséges, fizikai segítséggel is az ovit.

Kinyújtja segítő kezét a gyülekezet, és a Szentlélek által kovászként dolgozik az oviban.

Havonta egyszer találkozunk személyesen. Hálát adunk az óvodai élet sikereiért, imádkozunk a felmerülő gondok megoldásáért, az ide járó gyermekekéért, családokéért és az ovi munkatársaiért.

Imádkoztunk már új kollégáért, bölcs gondolatokért a vezetői döntésekhez, kitartásért a munkatársaknak, a családok békességéért. Olyan felemelő megélni, amikor imánkat meghallgatja Mennyei Atyánk, és a kéréseink teljesülése által tudatosan bennünk, hogy az isteni terv eszközei lehetünk.

Az aktív tagok az egyéb adódó szolgálatok miatt cserélődtek, de meghitt bizalmi kört tudunk Mennyei Atyánk kegyelméből egyben tartani; olykor egymásért is imádkozunk.

Jó megélni az imaközösséget a testvérekkel, együtt lenni tisztán hálából is.

„Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitvatik nektek.” (Mt 7,7)

Szalai Ágnes

Hittanos támogató kör

Gyermekeinket naponta milliónyi feldolgozhatatlan információ éri. Mi a helyes út? Hogyan és miért érdemes élni? – ezekre a kérdésekre csak Istennél találjuk meg a helyes válaszokat. A hittanoktatás a gyermekek életében egy olyan élő víz forrása lehet, ahol Istenhez kapcsolódva és Őt megismerve szívükbe kerülhet az a mag, amely növekedve most és később is segítség lehet az élet útvesztőjében. Mindez szeretetben, kreatívan, játékosan történik a hittanórákon.

Édesanyaként megélhettem, milyen amikor Istenhez vihetem a gyermekem az iskolai hittanórákon keresztül is. Az Úr még azt is megadta, hogy a mindennapi munkám is a hittanoktatáshoz kapcsolódjon. A hittanos támogatói kör mindezek mellett külön ajándék a számomra.

A gyülekezet tagjaiból, illetve a hittanos szülőkből alakult nemrég a szolgáló csoportunk. Alkalmainkon Isten elé visszük azokat a problémákat, kéréseket, örömeket, melyeket továbbítanak felénk hittanoktatóink. Részben ők is csatlakoznak hozzánk. Imádkozunk értük, a gyermekekért és családtagjaikért, konkrét ese-

tekért, növekedésért, erős, szárba szökkenő hitért, egymásért. Megélhettük azt is, hogy most megismert testvéreink első imádságaikat fogalmazták meg. Bízunk benne, hogy kéréseink meghallgatásra találnak az Úrnál!

Az, hogy merre formálódik majd világunk a jövőben, gyermekeinken fog múlni. Helyezzük a legbiztosabb helyre, Isten tenyerére őket, óvja és vezesse őket!

Hívjuk imádságra a testvéreket is a hittanoktatásban résztvevőkért, az örömhír átadásáért!

„Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárják fel kéréseiteket Isten előtt” (Fil 4,6)

Wieland Brigitta

Vers

REMÉNYIK SÁNDOR :
Valaki értem imádkozott

Mikor a bűntől meggyötörten
A lelkem terheket hordozott
Egyszer csak könnyebb lett a lelkem
Valaki értem imádkozott.

Valaki értem imádkozott,
Talán apám, anyám régen?
Talán más is, aki szeret.
Jó barátom vagy testvérem?

Én nem tudom, de áldom Istent,
Ki nékem megváltást hozott,
És azt, aki értem csak
Egyszer is imádkozott.

„Lelkem drága Jézusa, Hozzád hajt a félelem...”

Mit jelent számomra a zene mint imádság? Először az a sokak által ismert mondat jutott az eszembe, amelyet az egyik egyházatyának, Augustinusnak tulajdonítanak: *aki énekel, két-szeresen imádkozik*. Éneklés közben felemeljük a tekintetünket az ég felé, megnyitjuk a szívünket Isten felé, így készülünk fel az ige befogadására, az imádságra. Így érzem én is, amikor a templomban a gyülekezettel éneklek. Van, hogy megnyílik

a templom teteje az ég felé, és nagymamám hangját hallom, ahogy éneklek, és közben eltűnik tér, idő, együtt vagyok a szerettemmel. Jó Istennel beszélni otthon is, minden reggel. Ilyenkor megköszönöm az ébredésemet, a márcsicscsergést, a fák csupasz vagy mostan már lombos ágait, és kérem az Urat, hogy vezessen tovább az Ő útján. Ezeknek a napi imádságoknak valamilyen keretet szerettem volna adni, ezért elővettem a régen használt Református korálkönyvem, hogy abból válasszak éneket. A könyv a *Lelkem drága Jézusa* kezdetű dicséretnél nyílt ki. Ez az ének Jézushoz való könyörgés az oltalmáért, a vezetéséért, védelmező szeretetéért. Minden szavát értettem, éreztem, a szívemből szólt az ének! Ez az én első, reggeli imádságom.

Lázár Enikő

*„Csak te kellesz, én Uram, Benned mindent meglelek;
Támogasd, ki elzuhan, gyógyítsd meg, ki vak, beteg.
Szent szavadra hallgatok, tévedés az én bajom,
Én hamisság s bűn vagyok, Te igazság s irgalom.”(727. dics.)*

Kislánykoromban nem tanítottak imádkozni. Nem láttam, nem hallottam körülöttem imádkozó embereket. Talán ezért is álltam hadilábon az imádkozással, amikor felnőttként keresztyén lettem.

Tudtam, hogy a hit gyakorlásának része az ima, de nem tudtam, hogyan szólíthatom meg az Urat, mi az, amivel fordulhatok hozzá, és hol vannak ennek a határai.

Egyszer aztán egy szorult helyzetben eleseten, teljes őszinteséggel kiáltottam Hozzá segítségért, és Ő – mint aki csak kezdetektől fogva erre várt, hogy végre feltárukozhasson előttem – azonnali választ küldött, és pillanatok alatt lecsendesítette a lelkem.

Ekkor hatalmas fordulat állt be az imáimban. Megértettem, hogy Isten az imán keresztül tud belépni az életembe, és nekem mérhetetlen nagy

Fotó: Tóth András

szükségem van az Ő közelségére, amit a Vele való beszélgetés közben tapasztalhatok meg leginkább. Közben megtanított arra is, hogy a válasza sokszor “nem” vagy “még várj”, de ma már tudom, hogy ezek is értem, a formálódásomért vannak.

Sokszor tapasztalom sajnós, hogy milyen könnyen kalandoznak el a gondolataim imádság közben, ezért gyakran hangosan fordulok az Atyához.

Hosszabban hálát adni, dicsőíteni hangosan énekelve szoktam. Egy ilyen reggeli kezdés nagy erőforrás a nap kihívásaihoz.

Áldásként tekintek a közös imára is, amikor szíveink összeérve, a Lélek jelenlétében együtt vagyunk az Úr előtt. Erős hívást érzek az ebben való megújulásra.

“Közel van az Úr mindenkihez, aki hívja, mindenkihez, aki igazán hívja.” (Zsolt 145,18)

Majszinné Galambos Ildikó

Legyen meg a Te akarod

Bán Éva nyugdíjas magyartanár nő testvérünk harminckét éve gyülekezetünk hűséges tagja. Debreceni református gyökerekből indulva mindmáig Istennel járja napjait. Súlyos betegségét békességgel viseli, az Úrtól van ereje. Az egész életútját átszövő hitről és az ima megtartó erejéről beszélgettem vele.

Mikor és hogyan találkoztál először Istennel, emlékszel-e még az első imádságodra?

Református lelkész volt a nagyapám és a nagybátyám is. Anyám olyan közegben nőtt fel, hogy minden napjukat a templomban kezdték, ami haláláig megmaradt. A hitről nem beszélt, ő élte a hitet, nagyon nagy szívű, és mélyen hívő ember volt. Nekünk nem kellett elmagarázni otthon a gyerekeknek, hárman voltunk testvérek, hogy mi az a hit.

Gyöngyösön születtem, és ott anyukám minden este melém ült az ágyban, mondta velem és mi is vele hangosan a Miatyánkot. Az első ima ez volt az életemben. Aztán azt mondta nekünk, hogy imádkozzatok magatokban. Gondold végig a napodat, és kérjed a Jóistent arra, hogy segítsen, de azt is mondd el neki, ha valamit nem jól csináltál. Számtalanszor elmondta, hogy van valaki, aki lenéz ránk, és mindent megbocsát, ráadásul veled van. Az a legnagyobb ajándék az életemben, hogy ilyen szüleim voltak.

Változnak az imáink az élethelyzetünktől függően, de van-e olyan, ami állandó maradt?

Reggel csak gyorsan, de mindig is este imádkoztam hosszan, és ebben van egy olyan állandó része az imáimnak, hogy megköszönöm az Istennek azt a napot, mert minden nap ajándék Tőle, attól függetlenül, hogy egészséges az ember vagy beteg. A napi hála az mindig ott van az imámban. Azt is megköszönöm, ha jön a gyerekem, ha látom őket. A férjemért is há-

lás vagyok, aki mindig velem van, segít nekem, nagy ajándék még az Istentől, hogy ketten vagyunk. Egyformán gondolkozunk, ő is református családból származik, magyar szakos tanárok vagyunk mind a ketten.

Milyen csodákat éltél meg az imák hatására az életedben, és ha megosztható, akkor mik voltak ezek?

Volt, amikor úgy éreztem, hogy naponta egyik kezéből az Úr áttesz a másik kezébe. Például, amikor átjöttünk Debrecenből '94-ben. Súlyosan asztmás voltam, azt mondta az orvosnő, menjetek el olyan helyre, ahol víz van és hegy. Egyetlenegyszer megvettem Debrecenben egy ingatlanos újságot, ott volt benne Szentendre, ez a lakás. Egyszer megnéztem,

megvettük, és a debreceni lakásból nem kellett azonnal kiköltöznünk. Hát nem az Isten segítségével? Aztán az első közösségünk a templom volt, nagyon fontos színhely azóta is az életünkben! Én mindvégig imádkoztam, de akkor éreztem, hogy a Jóisten velem volt, hogy ott van, tényleg, a legkisebb dologban.

Mert nem az a lényeg egy imában, hogy én nagy dolgokat kérjek Istentől, a kicsi dolgokban segít, és az a legnagyobb segítség. Amikor egy elrontott dolgot helyre lehet hozni, amikor bocsánatot lehet kérni. Ezek mind olyan fontos dolgok! De a legnagyobb ajándékot most kaptam,

amikor ez a nehéz betegség utolért, és azt mondta az orvos, hogy dönts el, hogy vállalod-e, nem lesz könnyű. Akarsz-e még élni? Akkor azt mondtam, hogy Istenem, légy velem. Két dolgot kérek tőled. Őrizd, erősítsd a hitemet, és erősítsd az erőmet. Mindennap kérem

az Urat: Adj nekem erőt, mert ehhez erő kell. Fizikai erő kell és lelki erő együtt. Ilyenkor mindig érzem, ha megyünk a vizsgálatokra, ha minden olyan szépen, simán megy, akkor ott velem van az Isten, és a gyógyulás is csak Vele sikerülhet.

Olyan békességet érzek mindig, bármikor beszélek veled, és biztos, hogy ez Istentől fakad. Változott-e a Vele való kapcsolatod a nehézségek hatására?

Nem, sőt! Én nem kérem számon az Istent, Ő nem bosszúálló. Elér az ember egy nyolcvanéves kort, rengeteg tévedése, ballépése és még bűne is van, de nem büntetni akart. Adott egy megoldandó feladatot. Soha nem voltam beteg. Az életem folyamán soha senkinek rosszat nem akartam. Voltak nehéz helyzeteim, természetesen. Isten itt most utolsó kifutásra azt mondta, hogy nézz szembe azzal, hogy mi az, amikor az ember szenved. Mikor azt kell mondani, hogy igen, Uram, én ezt végigcsinálom, hogyha lehet, ha mégsem, én azt is tudomásul veszem, mint az Úr Jézus a keresztfán. Legyen meg a Te akaratod. Ha eljön az idő, amikor azt mondja, hogy vége van, mert egyszer úgyis mindenkire ez vár, akkor azt békességgel kell elviselni.

Kikért imádkozol? Van felelősségünk a világ alakulásával kapcsolatban imáinkban is?

Én mindenkiért imádkozom, a családomért, a hazámért és Európáért. Minket nagyon hazafiasan nevelt az apám, így mi ebben nőttünk fel. Nekem a hazám nem egy jelszó. Aki magyarnak született, az magyarként élje meg az életét. A politikusokért is imádkozom, mert nekik is adhat az Úristen világosságot, remélem, néhányan odafigyelnek Rá.

Amikor imádság után nem érkezett válasz az Úrtól, akkor azt hogyan dolgoztad fel?

Én nem kérem azt az Úrtól, hogy minden lépésemet úgy vegye, hogy vissza is igazolja. Az élet, az én nyolcvan évem igazol vissza, hogy a nehéz helyzetekből mindig kihozott.

Verses esten

Fotó: Tóth András

Voltak olyan pillanatok, amikor azt gondoltam, hogy én ki fogom ezt bírni, és kibírtam. Semmit nem kértem tőle számon. Soha. Ő, Isten kér számon engem, hogy mindent jól csináltam-e, vagy megpróbáltam-e legalább jól csinálni. Azt szoktam mondani, az az Ő dolga. Az Isten dolga, és Ő tudja, hogy mikor kell beavatkozni. Ahogy anyu is mondta, hogy az élet se nem édes, se nem mostoha. Van benne minden, jó is, rossz is. A rosszat meg tudni kell elviselni, ha jót is kapunk.

Az a legfontosabb, kérni az erőt az Istentől. Maradjál meg tisztességesnek, maradjál meg becsületesnek. Arany János mondja, hogy mi a célunk itt a földi létben? Ember lenni mindig, minden körülmények között. Legyél ember, legyél tisztességes, jó ember.

Wieland Brigitta

„Az imádkozásban és a hálaadásban legyetek kitartóak és éberek” (Kol 4,2)

„Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged.” (Mt 6,6)

Korok és emberek

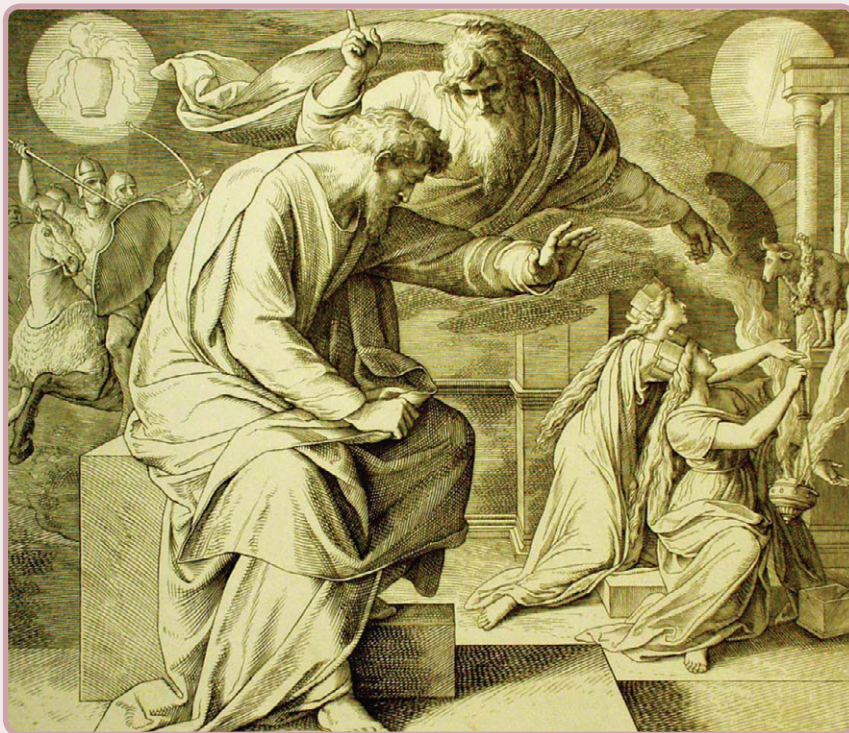
avagy az imádságról korszerűen

Nyilvánvalóan van összefüggés az emberek és koruk között, és ez még az imádság kapcsán is megragadható. A mi korunk sajátossága a „demokrácia”. A világnak azon csücskében, ahol élünk, azt tartjuk magától értetődőnek, hogy az emberek egyenlőek, hogy a születési adottságok nem jelentenek sorsszerűséget. Nincs rendben, ha valaki nem választhatja meg, hogy mi szeretne lenni, ki lehet a párja, hol szeretne élni és milyen körülmények között. Nincs rendben, ha valakit elzárnak az érvényesülés elől, ha nincs lehetősége tanulni, ha a nagyobb közösség nem figyel a „kicsikre”, azokra, akiknek nehezebb, vagy egyenesen hátrányosak a körülményeik. Nem jó, ha a tudás, a lehetőség, a hatalom csak néhányaké, ha nincs mindenkinek vagy bárkinek esélye ezekhez hozzáférni.

Miért tekintenénk épp a vallás kérdéseire másként egy ilyen kulturális háttérben? Miért gondolnánk azt, hogy az imádság tudása, lehetősége és hatalma nem nyitott bárki előtt? Ennek is elérhetőnek kell lennie bárki számára! Az igazi kérdés mindezzel kapcsolatban, azt hiszem, nem is az Isten előtti „esélyegyenlőség”, hanem a korszerűség. Az, hogy ehhez is a hozzáférés, a technikai értelemben vett elérhetőség és a jogosultság felől közelítünk. „Az imádsággal kapcsolatban is adják meg számomra a hozzáférés és a belépés lehetőségét!”. Meg sem gondoljuk, hogy az imádság egyáltalán „demokratikus-e”. Hogy csupán valamiféle „jártasság”, „technika”, „módszer”, „minta” lenne-e a kérdés, ami kinyitja előttünk is az imádkozás élményét – mert természetesen, hogy Isten számunkra is elérhető, és biztosan örül neki, ha még egy valaki, ha mi magunk is elkezdünk vele beszélgetni!

Talán meglepő, de a Bibliában az imádság nem a demokrácia kérdése, hanem a szentségé. Ki méltó, hogy megálljon a Szent előtt? Ki méltó arra, hogy megszólítsa, és hogy válaszát felfoghassa, vagy egyáltalán csak elviselhes-

se? Nagyon tanulságos belehallgatni az Úr és népének, Izraelnek a párbeszédébe, amint azt Jeremiás prófétánál olvassuk. A próféta minden irányból ellehetetlenül. A népe ezt mondja neki: „*Ne prófétálg az Úr nevében, különben a saját kezünkkel ölünk meg!*” (Jer 11,21). Az Úr pedig a következőket válaszolja népének és prófétájának: „*Mit akarsz, kedves népem, templomomban? Sok ravasz tervedet elérni? Szent hússal elhárítani a rád váró veszedelmet, és aztán jót nevetni?*” „*Te pedig ne imádkozz ezért a népért, és ne mondj értük esdeklő imádságot! Mert nem hallgatom meg őket, amikor segítség-*

Julius Schnorr von Carolsfeld (1794–1872): Jeremiás próféta, 1860, fametszet

gül kiáltanak hozzám a veszedelem miatt!” (I. Jer 11. fejezet). Nem, az Urat nem érdekli a mi vallásosságunk, szertartásaink, imádságaink – egyszóval az emberek szenteskedése. Anál inkább a valódi szentség, az, amikor valaki nem önmagát, hanem Őt magát, az Urat keresi, és fordul felé mindenével: ajándékaival, lehetőségeivel és kudarcaival, elveszettségével – mindenestül.

A saját kulturális háttérünkől leginkább csak az őszinteséget tekintjük az imádság hatékonysági (!) kritériumának: „ha igazán, teljes szíved-

ből kéred, akkor megkapod!”. Meg sem gondoljuk, hogy az imádság szó szerint az imádatból fakad, egy egészen más-fajta forrásból. Abból, amikor valaki megalázza önmagát, megvallja semmisségét, és teljes lényével, minden forrásával, áldozatra készen fordul Isten felé. Ez sokkal több, mint az őszinteség, ez nemcsak koncentráció, hanem az érzelmeink, a gondolataink és az akaratunk meghajlása is. Az imádat minden, csak nem demokratikus, mert nem egyenlő felek érdekeinek és jogainak az egyeztetéséről szól. Az imádság a szentség (Isten számára félretett, neki odaszánt élet) kérdése, ami még csak nem is erkölcsi tisztaságot, hanem alapvetően ráutaltságot és ráhagyatkozást jelent. Az imádság az imádat kifejezése, és az imádat következménye. A demokratikus világkép számára korszerűtlen, idegen és megalázó. „Nekem a kérés nagy szégyen, adjon úgyis, ha nem kérem!”

Éppen ez az a pont, ahol megérthetjük, hogy az imádság valóban csoda, valóban képes feje tetejére állítani a világot, mindazt, amit természetesnek és változhatatlannak gondolunk. Mert egyszer csak megjelent Jézus közöttünk, és Ő nem az „őszinte és kételkedés nélküli” imádságra tanított, hanem arra, hogy Istent úgy szólíthatjuk meg az imádságban, mint „*Atyánk, aki a mennyben vagy*”. Szerinte nincs is távolság köztünk, vagy ha igen, akkor az olyan, mint a kisgyerek és az apukája között: szabadon nézheti, megérintheti és „gyurmázhatja” az arcát, mert vele van, hozzá tartozik, mindenestül rá figyel (szent). Jézus új korszakot alkotott. De nem a tanításával, hanem áldozatával és feltámadásával. Ő mondhatja: Atyám! Általa mondhatjuk: Mi Atyánk! Ez a korszerű imádság. Így imád(!)kozni a szentség.

Nyilvánvalóan összefügg az emberekkel a koruk. Kölcsönhatás ez. Jézus Lelke, a Szentlélek új embereket teremt, vagyis újjáteremti az embereket, bennünket. Az új emberek pedig formálják, alakítják korukat. A szentség – ha az összekapcsolódás, ha az imádat, azaz ön-

Carl Heinrich Bloch (1834–1890): *A hegyi beszéd*, 1877

átadás és befogadás – legtermészetesebb jele az imádság. Nem lehetetlen küldetés az, amiről Pál apostol ír: „*Szüntelen imádkozzatok!*” (1Thessz 5,17) – hogyan lehetne így életben maradni a világban?! –, hanem evidencia. Az evangélium korában, amikor Isten Lelke nemcsak megérint, de bennünk is él, az imádságot szabad nemcsak tevékenységnek, hanem életformának is tekintenünk. Nem demokratikusan. De kegyelemből, hit által – mindenkinek és bárkinek. Ez a csoda. Ez a csoda pedig megváltoztatja a világot. Az imád(!)ság. Ahogy ezt Jézus tanítja és adja nekünk: egyszerre titkos és mégis nyilvánvaló, ami akár szavak nélkül is képes békességet teremteni kívül és belül. (L. Mt 6,5-15 – ezt el kell olvasni, tényleg!)

Harmathy András
gyülekezeti lelkipásztor

„*A reménységben örvendezők legyetek,
a nyomorúságban béketűrők,
az imádkozásban kitartók.*” (Róm 12,12)

„Jöjj, Uram Jézus” Imádságos Biblia

A Biblia az imádság rendkívül gazdag forrása, amely az Ószövetségtől az Újszövetségig végigkíséri az Istennel való kapcsolattartást. Az imádság tehát nem csupán kérés, hanem az Istennel való közösség, Isten szívének megismerése és a hálás szív kifejezése. Az alábbiakban ezekből idézünk néhányat:

„Uram, kegyelmezz nekünk, benned reménykedünk! Légy segítségünk reggelenként, szabadítónk a nyomorúság idején!” (Ézs 33,2)

„Felelj nekem, Uram, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az Úr vagy az Isten, és fordítsd vissza a szívüket!” (1Kir 18,37)

„Utaidat, Uram, ismertesd meg velem, ösvényeidre taníts meg engem! Vezess hűségesen, és taníts engem, mert te vagy szabadító Istenem, mindig benned reménykedem. Gondolj, Uram, irgalmadra és kegyelmedre, melyek öröktől fogva vannak. Ifjúkorom vétkeire és bűneimre ne emlékezz! Kegyelmesen gondolj rám, mert te jóságos vagy, Uram!” (Zsolt 25,4-7)

„Hatalmas dolgot tett velünk az Úr, ezért örvendezünk. Fordítsd jóra sorsunkat, Uram, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan! Akik könnyezve vetettek, ujjongva fognak majd aratni. Aki sírva indul, mikor vetőmag-

ját viszi, ujjongva érkezik, mikor kéréit hozza.” (Zsolt 126,3-6)

„Hozzád kiáltok, Uram, és ezt mondom: Te vagy oltalmam, te vagy osztályrészem az élők földjén. Figyelj esedezésemre, mert igen elesett vagyok! Ments meg üldözőimtől, mert hatalmasabbak nálam! Hozz ki engem a börtönből, hogy magasztalhassam nevedet! Körém sereglenek majd az igazak, amikor jót teszel velem.” (Zsolt 142,6-8)

„Kérjétek, és adatik nektek; keressetek, és találtok; zörgessetek, és megnyitvatik nektek. Mert aki kér, mind kap; és aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitvatik.” (Mt 7,8)

Könyvajánló

Még nyelvemen sincs a szó. *Imádságok a Zsoltárok könyve alapján*

„Imádkozni annyi, mint Jézust beengedni a szívünkbe.” (O. Hallesby)

Megtérésünk alkalmával Jézustól megkaptuk az imádkozás ajándékát, amivel lelki életünket Ővele egyre szorosabbra köthetjük. Sajnos néha nehézségbe ütközik az odaszánás, időt találni a lecsendesedésre, lelkünket és gondolatainkat az Úrhoz emelni.

Ez a kis könyv segít a zsoltárokkal imádkozni, engedve a Lélek és az Ige vezetésének. Az imádság az az eszköz, mellyel

kiönthetem szívemet az Úr előtt, megvallhatom mind a bűneimet, nyomorúságaimat, hitemet és reménységemet. Kéréseimet elé tárom, és ígéretében bízva megkapom azt, amire szükségem van. Ezért mindennapi örömöm, boldogságom forrása.

„Ezt a művet nem kötetként, hanem imádságként szerkesztettem, mert éreztem magamban a szükségét és annak a lehetőségét, hogy a zsoltárok nyelvén tanuljak meg imádkozni” – írja a szerkesztő, Galsi Árpád

„Mindenkor örüljétek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1Thess 5,16-18)

Csaba Gitta

Még *nyelvemen*
sincs a szó

IMÁDSÁGOK
A ZSOLTÁROK KÖNYVE
ALAPJÁN